

از شعله ور کردن آتش جنگ خودداری کنید

جنگ برای اکثریت اهالی فاجعه آفرین و برای

اقلیت لاشخوران جنگی ارمغان آور

ننگ و نفرت بر جنگ افروزان و جنایتکاران جنگی

گسترده تر و مستحکمتر باد همبستگی اکثریت اهالی

جامعه بمثابه قربانیان جنگ آمریکا-اسرائیل

و ایران و جنگ چهل اندی ساله اقلیت در قدرت

حکومت اسلامی در ایران

- شاید امشب پس از 40 شبانه روز جنگ و بمباران های ویرانگر بتوانیم بدون صدای انفجارها و شعارهای جنگ طلبانه ، بدون ترس و لرز و اضطراب در " ارامش " کمی بخوابیم

- تهران پس از آتش بس

چند ساعت بعد از اعلام آتش بس، شهر به زندگی برگشته؛ اما ترس، تردید و انتظار هنوز در خیابان ها جریان دارد.

- کنش های دامنه دار کارگران کارخانه داروگر تهران در اعتراض به نداشتن امنیت شغلی و معیشتی و بی خیالی مسئولان منجمله اداره کل کار استان تهران

- درخواست شوراهای صنفی دانشجویان دانشگاه های کشور برای رسیدگی فوری به مشکلات دانشجویان در شرایط ویژه کشور

- یونیسف در کنار کودکان ایران می ایستد، زیرا آتش بس مسیری برای بهبود و بازسازی فراهم می آورد

- یونیسف در کنار کودکان ایران می ایستد، زیرا آتش بس مسیری برای بهبود و بازسازی فراهم می آورد

- نت بلاکس : حتی زمانی که رژیم‌های آمریکا و ایران هرکدام پیروزی خود را اعلام می‌کنند ، مردم ایران در قطع تقریباً کامل ارتباط با جهان خارج بسر می‌برند

*****

*شاید امشب پس از 40 شبانه روز جنگ و بمباران های ویرانگر بتوانیم بدون صدای انفجارها و شعارهای جنگ طلبانه ، بدون ترس و لرز و اضطراب در " ارامش " کمی بخوابیم

محمد صفوی

چشم انداز پایان جنگ و آتش بس دو هفته ای گرچه مبهم و نا روشن است ولی خبر خوب اینکه ؛ فعلا دکان جنگ طلبان و رویا فروشان در داخل و خارج تعطیل شده است !!!! امروز توانستم با اعضای خانواده ام در ایران صحبت کنم . گفتند : هنوز در شوک بمباران ها و صدای ترسناک انفجار ها و تجمع های پر سر و صدای شبانه جنگ طلبان حکومتی در خیابان ها که شعار مرکبار " جنگ ، جنگ تا پیروزی سر می دادند ، بدن و روح ما می لرزد ، ولی با این حال خراب شاید امشب پس از 40 شبانه روز جنگ و بمباران های ویرانگر بتوانیم بدون صدای انفجارها و شعارهای جنگ طلبانه ، بدون ترس و لرز و اضطراب در " ارامش " کمی بخوابیم !!!!

*تهران پس از آتش بس

چند ساعت بعد از اعلام آتش بس، شهر به زندگی برگشته؛ اما ترس، تردید و انتظار هنوز در خیابان ها جریان دارد.

ساعت ۳:۳۳ بامداد؛ همان لحظه ای که رسانه ها خبر «آغاز آتش بس» را منتشر کردند، برخی بیدار بودند و همان جا نفس راحت کشیدند. برخی دیگر، با چراغ هایی که به نشانه بیداری روشن گذاشته بودند، صبح را دیدند و تازه فهمیدند جنگ دست کم روی کاغذ متوقف شده و برخی هم همچنان گرفتار و سردرگم میان احساس های متضاد، اما تهران، چند ساعت بعد از این خبر، شهری است میان آرامش و اضطراب؛ جایی که جنگ تمام شده، اما هنوز در ذهن مردم ادامه دارد.

صبح تهران با آسمانی آبی و هوایی بهاری آغاز شد؛ تصویری که برای شهری درگیر جنگ، بیش از حد عادی به نظر می رسد. با این حال، روایت ها از نقاط مختلف شهر نشان می دهد این آرامش کامل نیست. برخی شهروندان هنوز از شنیدن صداهای پراکنده پدافند در ساعات اولیه پس از اعلام آتش بس خبر می دهند؛ صداهایی که کافی است تا ذهن ها را دوباره به شب های پرالتهاب گذشته برگرداند.

در خیابان کریمخان، «مریم»، ۳۴ ساله، آرام قدم می زند؛ اما نگاهش آرام نیست. می گوید هنوز منتظر شنیدن صدای جنگنده است. جنگ برای او تمام نشده، فقط شکلش عوض شده است. در ۳۹ روز گذشته تنها دو بار از خانه بیرون آمده و حالا، هوای بهاری را همزمان با ذوق و ترس تجربه می کند. با ولع به شهر نگاه می کند؛ انگار می خواهد مطمئن شود همه چیز هنوز سر جای خودش است.

او می گوید: «فقط می خوام به همین لحظه فکر کنم... آینده نگرانم می کنه.»

چند خیابان آن طرف تر، حوالی میدان ولیعصر، کافه‌ها کم کم جان گرفته‌اند. یکی از کافه‌ها که روز گذشته در حوالی ظهر فقط یکی دو مشتری داشت، حالا نیمی از صندلی‌هایش پر شده است. بازگشت مشتری‌ها، نشانه‌ای از بازگشت تدریجی زندگی است، اما بحث‌ها چیز دیگری می‌گویند.

بیشتر میزها، نه از آرامش که از آینده جنگ حرف می‌زنند. برخی امیدوارند و برخی دیگر ناامید و غمگین. فضای کافه‌ها بیش از آن‌که شبیه جشن پایان بحران باشد، شبیه اتاق انتظار است.

«سعید»، ۲۸ ساله، که در تمام روزهای جنگ قهوه‌خانه را به عنوان پاتوق انتخاب کرده می‌گوید امروز آنجا زودتر از همیشه شلوغ شده است.

او می‌گوید: «بحث بیشتر میزها دلار و سکه است. این‌که چی می‌شه... آینده معلوم نیست.»

در قهوه‌خانه، سیاست و اقتصاد داغ‌تر از هر زمان دیگری دنبال می‌شود؛ گویی مردم تلاش می‌کنند با تحلیل، بر بی‌ثباتی غلبه کنند.

در سوی دیگر شهر، «نگین» هنوز منتظر بازگشت کامل اینترنت است. اضطرابش فقط از آسمان نیست؛ از زمین هم هست. از کار، از قیمت‌ها، از آینده‌ای که هنوز شکل نگرفته. می‌گوید حتی با اعلام آتش‌بس، ترس از نگاهش نرفته است.

در یک مغازه کوچک میوه و تره‌بار در بلوار کشاورز زنی ۵۰ ساله از کمبودها و گرانی می‌گوید.

«این روزها همه چیز بود، اما امروز تازه مرغ آوردن. روغن چند روزی هست که کم شده، موز هم که قیمتش نجومیه... تو هیچ میدونی پیدا نمی‌شه.»

اقتصاد، حتی سریع‌تر از جنگ، خودش را به زندگی مردم تحمیل کرده است.

با این حال، نشانه‌هایی از تلاش برای بازگشت به زندگی هم دیده می‌شود. در میان این تردیدها، برخی تصمیم گرفته‌اند به لحظه حال بچسبند. «رضا» یکی از آنهاست؛ در خیابان شیرینی پخش می‌کند. می‌گوید ساعت‌های پراضطرابی را از ترس هدف قرار گرفتن زیرساخت‌ها پشت سر گذاشته و حالا فقط می‌خواهد زنده بودن را جشن بگیرد.

روایت «ندا» اما وجه دیگری از این شب‌ها را نشان می‌دهد. او می‌گوید: «دیشب که خوابیدم، فکر نمی‌کردم صبح امروز رو ببینم. بدون این‌که ترسم رو به کسی منتقل کنم، آخرین نگاه‌ها رو به خونه انداختم، پسر رو سیر تماشا کردم و خوابیدم.»

تهران، چند ساعت پس از اعلام آتش‌بس، شهری است میان «پایان» و «ادامه». خیابان‌ها آرام‌تر شده‌اند، کافه‌ها نیمه‌پر شده‌اند و آسمان رنگ آبی خود را پس گرفته، اما در ذهن مردم، جنگ هنوز خاتمه نیافته است.

آتش‌بس، اگرچه در ساعت ۳:۳۳ آغاز شد، اما برای بسیاری از شهروندان، زمان پایان واقعی جنگ هنوز فرا نرسیده است.

گزارش رسانه‌ای شده بتاريخ 19 فروردین

***کنش های دامنه دارکارگران کارخانه داروگر تهران در اعتراض به نداشتن امنیت شغلی و معیشتی و بی خیالی مسئولان منجمله اداره کل کار استان تهران**

روز چهارشنبه 19 فروردین، کارگران کارخانه داروگر تهران با اشاره به کنش های دامنه دارشان در اعتراض به نداشتن امنیت شغلی و معیشتی و بی خیالی مسئولان منجمله اداره کل کار استان تهران، افزودند: از نهاد ریاست جمهوری و وزارت کار گرفته تا استانداری و فرمانداری نیز سر زده ایم و طومار مشکلاتمان را برایشان نوشته و گفته ایم اما هنوز اعتنایی به ما نشده است.

کارگران کارخانه داروگر تهران با انتقاد به واریز نشدن عیدی پایان سال بعد از گذشت 19 روز از سال جدید، به خبرنگار رسانه ای گفتند: 5 ماه حقوق معوقه طلبکاریم که سه ماه آن مربوط به سه ماه پایانی سال گذشته و دوماه دیگر مربوط به چندین ماه قبل آن است.

این کارگران، خواستار دریافت عیدی پایان سال 1404 خود شدند و اعلام کردند: کارفرما قبل سال تهدید کرده بود، حدود 50 کارگر خطوط تولیدی کارخانه باید در ایام تعطیلات نوروز در محل کار خود حاضر شده و به عنوان نگهبان مشغول کار شوند در غیر اینصورت عیدی به آنها تعلق نمی گیرد. به اجبار اسامی همه کارگران را در لیست نگهبانان قرار داد و کارگران مجبور شدند ایام تعطیلات نوروز را به جای خانه در نگهبانی سر کنند این در حالیست که حتی یک ریال پول به حساب کارگران واریز نشد.

در عین حال، این کارگران از تعلل مسئولان دولتی به ویژه اداره کل کار برای پرداخت 5 ماه حقوق معوقه خود انتقاد کردند؛ در این زمینه یکی از کارگران داروگر تهران گفت: کارفرما تقریباً هرچند ماه یکبار، یک ماه حقوق که آنهم مربوط به حقوق و دستمزد حداقلی می شود را به صورت علی الحساب بدون پرداخت اضافه کاری به حساب کارگران واریز می کند؛ این در حالیست که 4 ماه است تولید در این کارخانه به بهانه ای نداشتن مواد اولیه متوقف شده است اما کارفرما یک انبار محصولات تولید شده کارگران را قبل از سال 1405 به ارزش حدوداً 20 میلیارد تومان فروخت و ما انتظار داشتیم حداقل یک میلیارد آن را به پرداخت مطالبات کارگران اختصاص می داد.

به گفته ی وی، حق بیمه ی آنها نیز به صورت منظم به سازمان تأمین اجتماعی واریز نشده و میزان معوقات بیمه ای شان حدوداً بین 4 تا 5 ماه است. این مسئله موجب شده اعتبار درمانی شان تمدید نشود و در استفاده از خدمات درمانی و بازنشستگی با مشکل روبه رو شوند.

این کارگر تاکید کرد که در شرایط اقتصادی فعلی، تأخیر در پرداخت حقوق و تعهدات بیمه ای، زندگی بسیاری از خانواده های کارگری را مختل کرده است.

در عین حال یکی دیگر از کارگران داروگر تهران گفت: دستمزد کارگر جزو «دیون ممتاز» است؛ به این معنا که حتی اگر کارفرمایی ورشکسته شود، اولویت وی باید پرداخت حقوق کارگران و بعد تأمین سایر هزینه ها باشد. هر نوع تأخیر از نظر قانونی، شرعی و انسانی، مشکل دار است و مشمول مسئولیت کیفری خواهند بود.

به گفته وی؛ کارفرمای داروگر نه تنها آخر هر ماه حقوق کارگر را نمی‌پردازد، بلکه آخر سال نیز تن به تسویه حساب با کارگر نمی‌دهد و مزد امسال را به یک تا دو سال بعد می‌اندازد.

طبق اظهارات وی؛ در واقع رنج‌ها و آوارگی‌های ما کارگران داروگر تهران تمامی ندارد ما کارگران حقوق نمی‌گیریم اما برخی از روی ناچاری خارج از ساعات کاری اقدام به دست فروشی و مسافرکشی می‌کنیم. برای وصول مطالباتمان به هرکجا که فکرش را بکنید، از نهاد ریاست جمهوری و وزارت کار گرفته تا استانداری و فرمانداری نیز سر زده‌ایم و طومار مشکلاتمان را برایشان نوشته و گفته‌ایم اما هنوز اعتنایی به ما نشده است.

***درخواست شوراهای صنفی دانشجویان دانشگاه‌های کشور برای رسیدگی فوری به مشکلات دانشجویان در شرایط ویژه کشور**

شوراهای صنفی دانشجویان دانشگاه‌های کشوری نامه ای بشرح زیر خطاب به دکتر سیمایی‌صراف وزیر علوم، تحقیقات و فناوری خواستار رسیدگی فوری به مشکلات دانشجویان در شرایط ویژه کشور شد:

با توجه به شرایط ایجاد شده و تأثیر مستقیم آن بر آموزش و معیشت دانشجویان، موارد دهگانه زیر جهت بررسی و تصمیم‌گیری فوری تقدیم حضور می‌گردد:

۱. لغو اجبار حضور آنلاین و ارائه کامل محتوای درسی به‌صورت آفلاین.
۲. تمدید مهلت پایان‌نامه و تسهیل در پذیرش پروژه‌های تحصیلات تکمیلی.
۳. تمهید مناسب برای برگزاری دروس عملی و کارگاهی در زمان و شرایط مطلوب‌تر.
۴. امکان حذف ترم بدون احتساب سنوات.
۵. فراهم‌سازی دسترسی به اینترنت آزاد جهت پیگیری آموزش و پژوهش.
۶. جلوگیری از برگزاری آزمون‌های مستمر و تعویق امتحانات میان‌ترم.
۷. عدم دریافت هزینه خوابگاه، عودت مبالغ پرداخت‌شده و اعمال تخفیف شهریه برای دانشجویان شهریه‌پرداز.
۸. افزایش مدت زمان ترم تحصیلی و جبران عقب‌ماندگی ناخواسته‌ی آموزشی.
۹. تعویق زمان برگزاری کنکور کارشناسی ارشد.
۱۰. اعلام جدول زمان‌بندی بازسازی زیرساخت‌های آسیب‌دیده دانشگاه‌ها و نحوه تخصیص بودجه.

این نامه با امضای 40 شورای صنفی دانشگاه‌های کشور، بیانگر مطالبه‌ای واحد و فراگیر از سوی بدنه دانشگاهی است؛ مطالبه‌ای که بر ضرورت تصمیم‌گیری شفاف، به‌موقع و متناسب با شرایط موجود و نیز صیانت از حقوق دانشجویان تأکید دارد.

امید است با نگاه مسئولانه، هرچه سریع‌تر شاهد تصمیمی واحد، هماهنگ، کارشناسی‌شده و قابل اجرا در سطح ملی باشیم.

*یونیسف در کنار کودکان ایران می‌ایستد، زیرا آتش‌بس مسیری برای بهبود و بازسازی فراهم می‌آورد

19 فروردین 1405 - یونیسف از برقراری آتش‌بس به‌عنوان گامی حیاتی استقبال می‌کند؛ اقدامی که بارقه‌ای از امید را برای کودکان و خانواده‌ها در ایران - که رنج‌های فراوانی را تحمل کرده‌اند - به همراه دارد.

با وجود خاموش شدن صدای انفجارها و توقف حملات، تأثیر خشونت بر کودکان پیامدهایی عمیق و بلندمدت خواهد داشت و نباید نادیده گرفته شود. یونیسف برای همه کودکانی که جان خود را از دست داده‌اند سوگوار است و اندوه عمیق خود را نسبت به تمامی کودکانی که از این بحران تأثیر پذیرفته‌اند ابراز می‌کند؛ کودکانی که باید در خانه‌ها، جوامع و کلاس‌های درس خود در امنیت باشند، بیاموزند، رشد کنند و رؤیا بپروراند.

یونیسف با خانواده‌ها، جوامع و همه کسانی که زندگی‌شان برای همیشه دگرگون شده است؛ همدل و همراه است.

در طول این درگیری، یونیسف همواره در ایران فعال و در حال ارائه خدمات بود و با همکاری شرکای کاری خود، حمایت‌های گسترده‌ای را به کودکان و خانواده‌ها در بخش‌های مختلف ارائه کرده است. این حمایت‌ها شامل خدمات بهداشتی و درمانی، استقرار تجهیزات بهداشتی از پیش آماده، راه‌اندازی واحدهای بهداشتی سیار، چادرهای مراقبت‌های بهداشتی اولیه، و توزیع کوله پشتی‌های حاوی اقلام اضطراری مراقبت‌های بهداشتی برای بازگرداندن دسترسی به خدمات حیاتی برای جوامع آسیب‌دیده بوده است. همچنین ارائه واکسن و خدمات سلامت روان و حمایت‌های روانی-اجتماعی برای کودکان و جوامع در این مدت ادامه داشته است.

یونیسف همچنان متعهد است که در چارچوب برنامه همکاری کشوری، حمایت‌های خود را در حوزه‌های سلامت و تغذیه، آموزش، حمایت از کودکان، آب، بهداشت و بهداشت محیط (WASH)، پاسخ به شرایط اضطراری و حمایت اجتماعی گسترش دهد تا اطمینان حاصل شود که کودکان و خانواده‌ها مراقبت و حمایت لازم برای بهبود و بازسازی زندگی خود دریافت می‌کنند.

زیرا هر کودک سزاوار صلح است. زیرا هر کودک سزاوار آینده‌ای روشن است.

*مریم اکبری منفرد، پس از ۱۷ سال آزاد شد

بیدارزنی: مریم اکبری منفرد، زندانی سیاسی پس از ۱۷ سال حبس - بدون حتی یک روز مرخصی- از زندان آزاد شد.

مریم اکبری منفرد در دی ماه ۱۳۸۸ بازداشت و به ۱۵ حبس محکوم شد. علی‌رغم پایان مدت زمان حبس طی یک پرونده‌سازی جدید به ۲ سال حبس دیگر نیز محکوم شد.

در بهمن ۱۳۹۵، مریم اکبری منفرد شکایتی را در گروه کاری ناپدیدشدگان قهری سازمان ملل ثبت کرد و از این نهاد خواست تا جمهوری اسلامی ایران را درباره پرونده و سرنوشت خواهر و برادرش مورد سؤال قرار دهند.

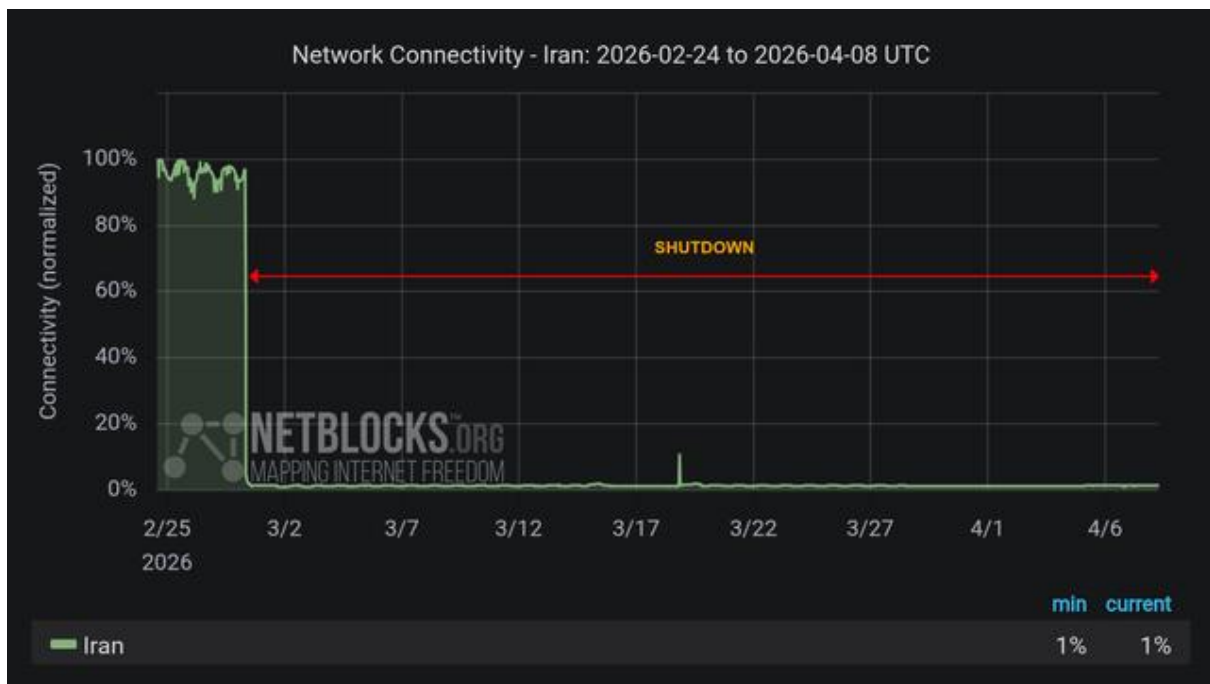
در پی این شکایت گروه کاری ناپدیدشدگان قهری سازمان ملل رقیه و عبدالرضا اکبری منفرد، خواهر و برادر مریم را به عنوان «ناپدیدشده قهری» به رسمیت شناخت و از جمهوری اسلامی ایران خواست تا درباره سرنوشت آنها توضیح دهد. هر دو خواهر و برادر مریم در جریان کشتار زندانیان سیاسی در #تابستان۶۷ اعدام شدند.

طی ۱۷ سال گذشته، مریم اکبری بدون حتی یک روز مرخصی در زندان‌های اوین، سمنان و قرچک، محبوس بود.

*نت بلاکس : حتی زمانی که رژیم‌های آمریکا و ایران هرکدام پیروزی خود را اعلام می‌کنند، مردم ایران در قطع تقریباً کامل ارتباط با جهان خارج بسر می‌برند

روز چهارشنبه 8 آوریل، نت بلاکس (NetBlocks) نهاد ناظر بر قطعی‌ها و اختلالات اینترنت در سراسر جهان اعلام کرد:

قطعی اینترنت در ایران وارد چهلمین روز خود شد پس از 936 ساعت قطع تقریباً کامل ارتباط با جهان خارج. این اقدام سانسور در شرایط جنگی ادامه دارد حتی زمانی که رژیم‌های آمریکا و ایران هرکدام پیروزی خود را اعلام می‌کنند، مردم ایران در قطع تقریباً کامل ارتباط با جهان خارج بسر می‌برند.

akhbarkargari2468@gmail.com